

.5.

KUMMITUS

ÅSA LARSSON & INGELA KORSELL

HENRIK JONSSON

SUOMENNOS: SIRPA ALKUNEN

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

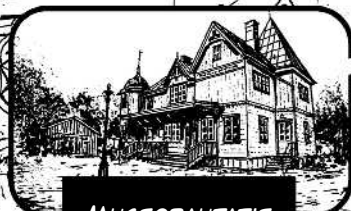
MARIEFRED

MUORIN TÖLLI

MULINTAMO

MUSEORAUTATIE

HEI-HENRYN
MÖKKI

**RÄÄTÄLIMESTARIN
TALO**

KOULU

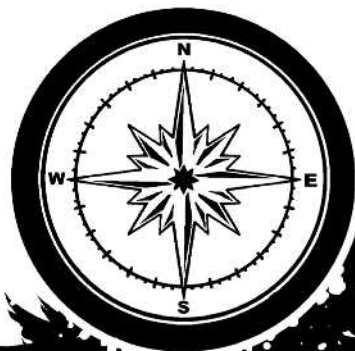
**MARIEFREDIN
KIRKKO**

**ESTRIDIN JA
MAGNARIN TALO**

**GRIPSHOLMIN
LINNA**

L U K U 1 2 8

Musta noita on täällä!

PARA LOJUI KUOLLEENA lattialla, mutta vanhan Strand-ravintolan pimeydessä kuului rahinaa. Viggo ja Alrik katsoivat katossa roikkuvia noitarisuja. Ne olivat alkaneet liikkua, keinua edestakaisin ja kalista uhkaavasti. Portaikosta kuului askelia. Estrid puristi keppiänsä lujaa.

– Musta noita on täällä! hän kuiskasi.

Oviaukkoon ilmestyi Iris.

– SINÄ! Alrik huusi, ja ennen kuin kukaan ehti estää, hän heittäytyi Iriksen kimppuun.

Iris ja Alrik painivat lattialla kuolleen paran jäännösten seassa. Ensin Iris jäi alakynteen, mutta toivuttuaan yllätyksestä hän pamautti Alrikia nyrkillä suoraan kasvoihin.

Iris työnsi Alrikin sivuun, mutta kun hän yritti nousta jaloilleen, Alrik heittäytyi hänen jalkoihinsa kiinni ja kaatoi hänet uudelleen.

– Lukitsit minut tänne paran kanssa, jotta se tappaisi minut! Alrik huusi.

– Sääli, että se epäonnistui! Iris kiljui.

Silloin Magnar harppasi nopeasti eteenpäin ja nosti Iriksen irti Alrikista. Estrid osoitti Iristä kepillään.

– Ensimmäinen, joka liikkuu, saa maistaa keppiäni! Koskee myös sinua, Alrik.

Iris lakkasi heti tappelemasta vastaan. Hän nosti kätensä kuin Estrid olisi tähdännyt häneen kiväärillä.

– Kepinkantaja! Iris kuiskasi. – Älä tapa minua!

Estrid katsahti muihin kysyvästi. Kepinkantaja? Mitä se tarkoitti? Sitten hänen silmänsä kuitenkin kapenivat.

– Kuka sinä olet? hän ärähti. – Vastaa!

– Hän on EI KUKAAN! huusi Viggo. – Hän on tehnyt paran, hän teki sen villapaitansa langoista. En tosin tiedä, miten hän sai Alrikin verta.

– Minäpä tiedän! Alrik sanoi synkeänä. – Hän otti laastarin poskestani, kun istuimme Lottenlundin kei-nuissa. Hänen nimensä on Iris. Tai niin hän väittää!

– Kuka olet? Estrid kysyi uudelleen ja tökkäisi keppiään uhkaavasti eteenpäin. – Sinäkö herätit tuonenkoiran ja ihtiriekon? Ja pystytit loitsusauvan poikien pihalle?

– Otin sakset ihtiriekon haudasta, jotta se heräsi. Ole kiltti, älä osoita minua kepilläsi!

– Osoitan, mitä haluan! Estrid sähähti. – Nyt kerrot kaiken!

– Tässä kaupungissa on noita, ja sain häneen yhteyden... Iris aloitti.

– Kuka se on?

– En tiedä. Saimme yhteyden toisiimme netissä, sielähän on sivuja... kyllä kai sinä kepinkantajana tiedät!

– Kerro lisää, Estrid komensi.

– Noita kirjoitti, että Mariefredissä on taianomainen kirjasto, ja tarjosi minulle mahdollisuutta olla mukana valtaamassa sitä, jos todistaisin olevani sen arvoinen. Minun piti suorittaa joitakin tehtäviä.

– Herättää ihtiriekko ja valmistaa para? Estrid kysyi. – Miksi?

– Herättämään levottomuutta. Aika sykkii. Sellaisissa tilanteissa maat vaihtavat kuninkaita, kansat kapinoivat ja sodat puhkeavat. Sellaisissa tilanteissa myös salaisten kirjastojen vartijat voivat vaihtua, etenkin jos työ on hoidettu huonosti.

– Hoidettu huonosti! Estrid huudahti. – Jos sallit, voin kertoa sinulle, että olemme pitäneet huolta kirjastosta parhaamme...

Estrid keskeytti ja tuijotti vihaisesti Iristä.

– Te siis olette vartijoita, Iris sanoi. – Minun olisi pitänyt tajuta se.

– Miten selität tämän kaiken? Estrid kysyi ja osoitti kepillä kuollutta paraa ja kaikkea ryöstettyä tavaraa.

– Minä valmistin paran, Iris sanoi. – Tarkoitus oli, että varkauksista syytettäisiin Alrikia. Noita jätti Coca-Colan tänne. Sain ohjeeksi antaa sitä hänelle ja päästää sitten para irti.

– Tappamaan minut! Alrik huudahti. – Olet todella sekaisin päästäsi.

Iris ei vastannut. Hän katsoi Estridiä, joka alkoi tonkia paran rippeitä kepillään.

– Jos löydän täältä kissani, olet mennyttä, Estrid mu-rahti.

– Kissan! Viggo ihmetteli. – Haloo, tuossahan voisi maata Alrik!

– Vaan eipä makaa, Estrid tokaisi.

Magnar noukki lattialta tabletteja ja puhelimia. Sieltä löytyi myös kirjekuori, jossa olivat Soranin rahat. Estrid laski kepin lattialle ottaakseen rahakuoren. Lattia oli hieman kalteva, ja keppi vierii pois hänen luotaan. Iris tuijotti keppiä.

– On täällä yksi kissaparka, Estrid sanoi. – Ei kuitenkaan minun.

– Annamme poliisille nimettömän vihjeen varaste-

tusta tavarasta, Magnar sanoi. – Ensin siivoamme muun roinan pois, muuten nousee mahdoton mekkala.

– Entä mitä teemme hänelle? Estrid ihmetteli ja nyökkäsi Iristä kohti.

Silloin Iris puhkesi ivalliseen hymyyn.

– Te! Te ette tee minulle mitään! hän sanoi ja osoitti Estridiä. – Sinä olet pelkkä huijari. Et ole kepinkantaja. Olet vain arvoton vanha kylänoita. Ja minä häivyn täältä nyt.

L U K U 1 2 9

Mitä musta noita on tehnyt sinulle?

– SINÄ ET MENE mihinkään, Estrid sanoi Irikselle.

– Yritäkin estää minua! Iris sanoi silmät kapeina viiruina. – Jos lausut loitsun minua vastaan, niin pidän huolen, että madot syövät aivosi. Se onnistuu kolmessa sekunnissa.

Sitten Iris kääntyi kannoillaan ja häipyi portaita alas.

– Häh! Viggo parahti. – Saako hän vain mennä?

– Mitä sitten ajattelit, että minun pitäisi tehdä? Estrid kysyi äkäisesti. – Juosta perään ja kalauttaa kalloon vai?

– Kyllä, vähintään! Viggo vastasi tuohtuneena.

Magnar katseli vaiti noitarisuja katossa.

– Ei, hän ei saa kadota, Magnar sanoi sitten. – Voitteko siivota paran sotkut pois? Kerätkää varastettu tavara

kokoon, mutta haluan, että otatte nuo noitarisut alas ja viette meille kotiin.

Hän osoitti risuja ja ryntäsi sitten ulos huoneesta.

– Tule, Freja, hän huusi. – Tarvitsen sinua.

Freja singahti Magnarin perään.

– Mitä Magnar aikoo tehdä? Viggo kysyi. – Meneekö hän tappamaan EI KENETKÄÄN?

– Se ihmetyttäisi minua SUURESTI, Estrid mutisi.

Ulkona oli pimeää, eikä kaduilla näkynyt kulkijoita. Magnar sai Iriksen kiinni höyrylaivalaiturin luona.

– Odota, hän huohotti.

Iris kääntyi vikkelästi.

– Mitä haluat, hän sähähti. – Jos kosket minuun uudelleen, saat nähdä käsiesi palavan.

Iris näki Frejan, joka heilutti hänelle häntäänsä ja kerjäsi rapsutusta. Iris ojensi kätensä silittääkseen koiraa, mutta pysähtyi kesken liikkeen. Hän nosti kätensä puuskaan rinnalle ja katsoi Magnaria tiukasti.

– Haluan vain jutella, Magnar vastasi. – Mihin sinä olet menossa?

– Minä... en minnekään! Ei kuulu sinulle!

– Kuuntele minua minuutti, Magnar pyysi. – Yksi minuutti!

Iris nyökytti päätään kuin olisi laskenut.

– Kymmenen sekuntia, hän ilmoitti ja jatkoi nyökytelyä. – Viisitoista...

Magnar ei kuitenkaan hermostunut.

– Uskon, että palasit takaisin pelastaaksesi Alrikin, hän sanoi tavallisen rauhallisella äänellään. – Uskon, että sinua kadutti. Ehkä et ollut tajunnut ennen ravintolasta lähtöäsi, miten vaarallinen para oli. Musta noita käytti sinua hyväkseen, eikö niin? Jouduit kaivamaan auki lapsen haudan vanhan lastenkodin takana. Jouduit valmistamaan paran ja lukitsemaan Alrikin sen armoille. Olet nukkunut patjalla tuossa autiossa ja kylmässä talossa.

Iris ei vastannut. Hän nosti puhelimen taskustaan, katsoi sitä ja työnsi sen takaisin. Hän ei ilmeisesti ollut saanut viestejä.

– Puhutaanpa rehellisesti, Magnar jatkoi. – Mitä musta noita on tehnyt sinun hyväksesi? Oletko saanut mitään vastineeksi?

Freja tönäisi Iristä kuonollaan. Se vaati hellittelyä. Iris kyykistyi raaputtamaan sitä leuan alta.

– Epäonnistuit tehtävässäsi, Magnar sanoi. – Sitä paitsi paljastuit. Olet nyt arvoton mustalle noidalle.

Iris piti suunsa visusti kiinni ja kohautti olkapäitään. Häntä näytti kiinnostavan vain Freja, mutta Magnar huomasi hänen kuuntelevan.

– Arvelen, ettei sinulla ole mitään paikkaa, minne mennä, Magnar sanoi.

– Minuutti on kulunut, Iris napautti ja nousi.

Freja kuopi häntä tassullaan. Raaputa lisää, se tuntui pyytävän.

– Totta, Magnar myönsi. – Mutta minulla on kotona itse tehtyjä lihapullia perunamuusin kera. Tykkäätkö sellaisesta? Leivon myös maailman parhaita omenamunkkeja. Voit kai ihan hyvin syödä ensin? Sitten voit lähteä. Kukaan ei estä sinua.

– Lihapullia ja omenamunkkeja, Iris toisti epäluuloisena. – Yritätkö huijata minua jotenkin?

Magnar pudisti päätään.

– Ehei, hän vastasi. – En edes osaisi huijata, vaikka haluaisin. Olen surkea valehtelemaan.

L U K U 1 3 0

Vain kuolleen ruumiini yli!

– OLET OIKEASSA, MAGNAR sanoi ja istuutui keittiön-pöydän ääreen Iristä vastapäätä. – Estrid ei ole koulutettu noita. Miten huomasit?

– ...että hän on huijari? Iris kysyi.

Iriksen suu oli täynnä lihapullia. Hän piteli haarukkaa toisessa kädessä ja leipäpalaa toisessa ja sulloi ruokaa si-suksiinsa. Leipää, lihapullia, perunamuusia. Freja makasi Iriksen jaloissa.

– Huomasin sen melkein heti, Iris jatkoi. – Aito ke-pinkantaja olisi pitänyt kepin suunnattuna minuun koko ajan, mutta hän tonki kepillä paraa kuin haravalla. Ei kunnioitusta. Ja kun hän laski kepin kädestään, se vieri pois hänen luotaan, koska lattia oli kalteva. Oikea keppi ei

vieri koskaan pois kantajaltaan, ei edes alamäkeen. Hänen keppinsä on... huonosti kasvatettu!

– Tunnut tietävän paljon, Magnar totesi. – Missä olet oppinut kaiken?

– Ei minua koskevia kysymyksiä! Iris kivahti ja osoitti Magnaria haarukallaan. – Onko selvä?

– Hyvä on, Magnar sanoi mietteliäänä. – Estridistä kyllä tulisi erinomainen noita, jos opettaisit häntä. Osaisitko?

– Miksi opettaisin? Miten on niiden omenamunkkien laita? Väitit niitä maailman parhaiksi?

– Oletko aivan varma, ettet halua ensin neljättä annosta ruokaa? Magnar sanoi hymyillen. – Niin, ajattelin tällä lailla: jos opetat Estridiä, saat pääsyn kirjastoon.

Haarukka pysähtyi puolimatkassa kohti Iriksen suuta.

– Etkö sinä sen vuoksi Mariefrediin tullutkin? Magnar kysyi. – Kirjaston takia?

Kun Iris ei vastannut, Magnar jatkoi:

– Minulla on tapana sanoa, että eksyvä löytää uuden tien. Olet epäonnistunut tehtävässäsi. Me olemme myös tehneet virheitä. Eksyneet, voitaisiin sanoa. Nyt olemme kuitenkin tavanneet sinut ja löytäneet uuden tien kuljettavaksi. Yhdessä.

– Miten voit luottaa minuun? Iris kysyi ja laski haarukan kädestään. – Ethän tiedä minusta mitään.

– En, se on totta, mutta olen valmis ottamaan riskin. Ja mitä menetettävää sinulla on?

– Musta noita tappaa minut, jos vaihdan puolta. Minun pitäisi vain häipyä kaupungista.

– Niin. Musta noita haluaa kai tappaa meidät kaikki, mutta me pidämme yhtä. Ja kirjasto on meillä. Uskon, että olet paremmassa turvassa täällä kanssamme kuin yksin. Sitä paitsi: täällä saat nukkua kunnollisessa vuoteessa. Ja syödä minun omenamunkkejani!

Iris virnisti ja haukkasi Magnarin hänelle antamaa omenamunkkia. Sitten tyttö vakavoitui taas.

– Musta noita kirjoitti tarkoituksena olevan, että Alrik löydettäisiin huumattuna koko ryöstösaaliin kanssa. Silloin hän ei saisi enää jäädä kaupunkiin. Kun kuitenkin poistuin paikalta, kohtasin Alrikin pikkuveljen.

– Viggon.

– Niin, ja silloin minusta alkoi tuntua pahalta. Lähetin mustalle noidalle viestin ja kysyin, oliko varmaa, ettei para ollut vaarallinen. Ilmoitin myös, että halusin tavata.

– Jaaha, millaisen vastauksen sait?

Iris otti esiin puhelimensa.

Magnar luki: ”Pysy poissa Strand-ravintolasta. Sinun pitää hoitaa vielä yksi tehtävä.”

Iris pudisteli päätään.

– Vielä yksi tehtävä ja sitten vielä yksi. Tuntui, ettei se

loppuisi koskaan. Ymmärsin myös, että para oli vaarallinen, eikä pelkästään pikkueläimille.

– Silloinko palasit takaisin? Magnar kysyi. – Pelastamaan Alrikin.

Iris nyökkäsi.

– Olin ottanut hänen putkensa ja hopealuodin. Tiesin, että voisin ampua paran. . .

Iris vaikeni, sillä juuri sillä hetkellä Estrid astui keittiöön. Viggo ja Alrik olivat mukana.

– Mitä hän täällä tekee? Estrid kivahti.

– Syön päivällistä, Iris sanoi ja röyhtäisi äänekkäästi lyöden samalla nyrkillä rintaansa. – Ja nyt menen kirjastoon.

– Kirjastoon! Estrid huusi. – Vain kuolleen ruumiini yli!

– Sehän kyllä järjestyy, Iris sanoi uhkaavasti ja nousi hitaasti pöydästä.

L U K U 1 3 1

Oletko menettänyt järkesi?

IRIS NAURAHTI.

– Rauhoitu! hän sanoi Estridille. – En aio tappaa kehtään. Huumorintajusi on kuin pakkopaitaan puetulla lyhtytolpalla.

– Huvittavaa! Estrid sanoi happamasti. – Et astu jalalasi kirjastoon!

Magnar nousi seisomaan.

– Ota vielä yksi munkki, hän sanoi ystävällisesti Irikelle. – Minun täytyy puhua Estridin ja nuorten ystävieni kanssa.

Magnar, Viggo, Alrik ja Estrid menivät puutarhaan.

Alrik hytisi. Ilmassa leijaili hiukan lunta.

– Sinulla on parasta olla loistava selitys, Estrid sanoi kiukkuisesti Magnarille. – Mitä tyttö tekee täällä?

– Kuuntele nyt, Magnar rauhoitteli. – Aika sykkii ja pimeys vaeltaa sisään. Tarvitset koulutusta, Estrid. Myös Damir sanoi niin.

– Tytöltäkö? Estrid sähisi. – Oletko menettänyt järkesi?

– Irishän on mustan noidan puolella, Viggo huudahti.

– Hän yritti tappaa minut, Alrik sanoi vakavana. – Vai eikö sitä muka lasketa?

– Mutta hän palasi pelastamaan sinut, Magnar sanoi rauhallisesti. – Kuulkaa, otitteko mukaan noitarisut, kuten pyysin?

– Ne ovat tässä, Estrid sanoi ja osoitti mustaa roska-säkkiä ulkoportaiden vieressä.

– Olen lukenut noitarisuista, Magnar kertoi. – Iriksen patjan yläpuolella roikkuneet olivat sellaisia, jotka suojaavat pahoilta voimilta. Ehkä häntä pelotti nukkua siellä. . . hylätyssä ravintolassa. Mutta kyseiset risut on tehty parantamaan surua ja kaipausta.

– Niin? Estrid sanoi kysyvästi.

– Surua ja kaipausta parantavia risuja ei tee kukaan, joka ei tunne surua ja kaipausta sydämessään. Hän voi vaikuttaa kovalta, mutta hänellä ei ole ollut helppoa. Se, mitä hän teki sinulle, Alrik, oli tietenkin väärin, mutta kukapa ei olisi tehnyt tyhmiä ja vaarallisia asioita elämässään?